

BÉKEHÍRNÖK

„A fővendő a béke emberé”

XX. (LX.) ÉVF. 24. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1976. JÚNIUS 13.

Mindent az emberért!

„Mindent az emberért!” — több mint unalmasan csépelhető jelige. Méltó rá az ember, hogy minden érette történjék. Az ember érték. Hogy mennyit ér? — az mutatja, kit áldozott lelkéért az Isten. Van az emberről — emberi érték-minősítés is. Ezt sem hallgathatjuk el, mert összefüggésben van az ember eredeti jelentőségével. Küldetéséhez mérten elmaradhatatlan az embernek rávaló az emberre, és nem ellene, hanem érte élni. Minden emberben csodálatos képességek vannak az emberi nem további fennmaradásának biztosítására. Madách, Az ember tragédiájának írója a zsoltárossal azonos módon nézte az embert, és a következő felismerést írta le: „Minden ember aranyból és sárból van. Teste sár, lelke arany.” Tagadhatatlan, hogy bukott állapotában is nagy jövőt jósolt neki. Az orthodox katolikus tanítás szerint: „Az ember nem más, mint gépóriásban lakó angyal.” Ez a vallásos elképzelés csak részben fedti a zsoltáros felismerését, de így is mindegyik fölé emeli az embert. Így is igaz, hogy „az ember a világban nem mint végleges dolog létezik, hanem mint lehetőség van elhelyezve”. Egyik csodálatos lehetősége a közösségi érdekű látás és cselekvés. Aki nyitott szemmel, tisztult látással néz a holnapok felé, az alkotó jelen rengeteg motívumát ismeri fel az eddig soha nem tapasztalt szeretetek, biztosított kényelemnek, és a mindenkiről való gondoskodásnak. A közelmúltban találkoztam egy olyan ismerőssel, akinek mindkét keze hiányzik. Szociális otthonban ápolják. Többek között a következőt mondta: „Holnapután már megyek vissza, ott nekem a legjobb.” Szavaiából állapítottam meg, hogy a szociális otthon nem az eldobott koldusok kényszerintézménye, hanem az arra rászorulókat szeretettel és nagyrabecsüléssel fogja.

Jeligenk magasabb célját: „Mindent az emberért!” — mindenkinek munkálnia kellene, közös erkölcsi, bibliai, társadalmi törvények és szempontok szerint. Hízelgő az emberre, hogy Isten mindent érette teremtett. De a kaini lelkület, mely nem hagy mászt élni, régen kategorizálta a jogokat és lehetőségeket. Isten az emberre bízta a világot, s abban a másik embert is. Az ember sajnos megtúrta a visszaélések egész sorát. Látnunk kell, hogy csak becsületesen munkálkodva válhat alkalmassá az ember arra, hogy támogatója, segítője legyen a másoknak. Napjainkban öröndetes jel a szókratészi tétel érvénytelenedése. Ő ugyanis úgy jellemezhetette kor emberét: „Az emberek nagy többsége természetétől fogva tökfilkó és naplopó.” S valóban voltak idők, mikor az emberi igények fő jellemzője csak ennyi volt: „Kenyeret és cirkszt!” Nem élhetünk múltunkból. A múltnak csak a tanulságai értékek. A hívő ember előretérő. Minél szilárdabb hitéletet él, annál felelősebb célja lehet a jövő felé.

A fentebb nevezett nemes céllal sokan visszaélnének. Sajnos, az ember lehet a legnagyobb ellensége az embernek. A vadállatokat ketrebe zárja, megszelídíti. A cirkszi porondokra játékokra idomítja, de az ember engesztelhetetlen marad az emberrel szemben. Rettenetes mélységek is lehetnek az emberben. A zsoltáros szerint: „Nyitott sír a torkuk.” Nem minden ember lelki mélységeibe és céljaiba lenne jó belelátni. A jóakarátú emberek természetes felelősségéből fakad, hogy „mindent az emberért!” — mindent a közjóért tesznek. A rohanó, a küzdő, a küzdelemben lerokkant, az elhagyott, az eldobott emberért élnek. Nekünk hívő embereknek többletként jutott részül a kegyelem által, hogy felebarátainkért is éljünk. A hívő felelősséget a következő módon fokoznánk:

„Mindent az emberért és az ember lelkéért!”
Rác István

Csöndességben az Úr előtt

Zsolt 119:26.

Közhelynek számít, hogy ma rohanó korban élünk. Felgyorsult az élettempó. Meghatározott időre vár a munkahelyünk, a bölcsőde, a kiszemelt műsor a tévében, még az istentisztelet kezdete is. Nem akarunk lekésni, ezért futunk. Ha valami nagyobb célt tűzünk ki, túlórázunk, „ráhajunk”, hogy meglegyen. Annnyira megszoktuk, hogy már akkor is szaladunk, ha ráérnénk... De többnyire nem érünk rá, az élet diktálja a tempót! Szinte faljuk az életet. Próbáld meg egyszer számbavenni, hogy egy nap is hány és hányféle hatás érkezik az „irányító központodba”? Mélyebb és felszínesebb, jelentős és jelentéktelen... Mi után futunk?... Mintha kergetnének!

Sokat kínál az élet! Ez az igazság. Ma sokkal többet, mint tegnap. Amikor talán csak a kenyér gondja volt. Ha abból volt elég, akkor sokan ki tudták mondani ezt a titokzatos szót, hogy: elég! Kihasználjuk a lehetőségeket, halmozzuk a szellemi hatásokat. Sokszor egyikből a másikba váltunk. Valamit azonban ne feledjünk! Emészteni. Ha csak eszünk, és nem emésztyük meg azt, amit felvettünk, megfekszi a gyomrunkat. Szervezetünk tiltakozik ellene, s nem építi be magába saját anyagként, hanem idegen testként dobja ki magából.

Ha nem vagyunk képesek megemészteni a bennünket ért szellemi, lelki hatásokat, ugyanígy járunk. Előbb-utóbb „kiadjuk”, kiborulunk. Akkor viszont a nagy hajszának a végeredménye éppen az, amit el akartunk kerülni: az üresség. Pedig ettől féltünk a legjobban.

Vesszük e világból a híreket, egy nap többször is: harcok, fegyverkezés, békepolitika, gazdasági irányvonal, lehetőség és fejlődés, jóakarát és hidegháború, Közel-Kelet és a távoli Ázsia, nukleáris energia és energiaválság. Naponként hallott fogalmak. Többé-kevésbé mindenkit elér a ma kavargó, színes, vonzó-riasztó világa. De ez sokszor a dolgok kisebbik fele. Ezek előtt egyszer csak talán a telítettség, talán a fáradtság miatt bezáródsz. Van magánéleted. Miért nem szól hozzád már napok óta az anyósod? A feleséged arcáról is olvashatnál, ha erre jutna még egyáltalán erőd. Vagy épp ezt nem akarod? Nem sikerült a tanulmányterved és nem si-

került a beszélgetésed a gyülekezetben X testvérrel... Beleragadtál abba a magyarázkodásba, és már képtelen vagy arra is, hogy valami megfogjon, olyan a fejed, mint a kaptár. Ha valaki szól hozzád, mintha egy vastag függönyön keresztül érkezne hozzád a szó, mert érzékszerveid, amelyekkel a külső hatásokat felveszed, szünet és pihenés nélkül dolgoznak. Miközben ezek dolgoznak, valami csoda folytán „másodállásban” intelligenciád megpróbálkozik a lehetetlennel, azzal, hogy valami módon fel is dolgozza ezeket a hatásokat. Van úgy, hogy csödbe jut ez a próbálkozás; az egész gépezet felmondja a szolgálatot. Van úgy, hogy csak köszörül, rág, köhécsel, mint az a gép, amelyről nem tudja az ember, hogy meddig bírja, és mikor török össze. Ha lassítani próbálsz, jön a serkentő hormon: „sietni, sietni, sietni kell!”

Hallatlan nagy evangélium lenne, ha valaki megállítana, mint Pált a damaskusi kapu előtt Jézus: Állj meg ember! Hova rohansz? Mit akarsz tulajdonképpen?... Egy élet ideje alatt kettőt élni? Ha ezt folytatod, ezt az egyet is elrontod! Ennek az alig ellenőrzött rohanásnak az lesz a vége, hogy nem bírod. Belepusztulsz. 5—10—15 évvel hamarabb meghalsz, mint kellett volna. És hogyan?! Szétziláltan, beéretlenül, készületlenül. Bele-belekapva a dolgokba, fel-felkapva valamit, amiből nem maradt a két kezéd között semmi!

Állj meg! Tölts egy órát csendben! Menj ki a Duna-partra! Sétálj egy keveset, nézd a hullámokat! Ne akarj mindig mindig tenni, legyen elegendő csak lenni! Lélegezni nagyokat! Szívd be a friss levegőt, a virág illatát! Mikor láttad utoljára, hogy milyen gyönyörű a hold? Hogy milyen csodálatos, amikor úsznak alatta a felhők? Hogy milyen finoman cizellált az árvácska szirma? Hogy a zöldnek hányféle árnyalatát mutatja távolról az erdő... Hogy milyen ügyesen billeg az akácvirágon a méhecske... Hogy két kakukk szava sem egyforma... Átrohansz az Isten csodálatos világán, mintha gyorsvonat ablakából néznéd az egészet. Hiába az első osztály, ha csak az ablakon keresztül látsz! Mikor láttad utoljára a feleséged gondtalan mosolyát, gyermekeid élénk, tiszta szemét?! Pedig rád gon-

dolt, amikor ecsetet vett a kezébe és a palettára festéket nyomott az Isten: pirosat, kéket, sárgát és narancsot. Ha lesz szemed és lelked hozzá, észre fogod venni, mennyi szeretet van beledolgozva egyetlen napraforgóvirágba! Csodálatos műgonddal készítette a legnagyobb Mester, és neked készítette, hogy gyönyörködj benne! S milyen „lakkja” volt, amikor a kisgyermeked szeme csillanását fényesítette!

Állj meg! Érzékszerveid is igénylik a pihenést. Mélyedj el magadban! Próbáld meg feldolgozni, megérteni mindazt, amit éppen a rohanó élet terhel rád! Lassan el is feledjük ezt a különös valamit: meditáció. Ne csak láss, érts is! Gondolkozzál, maradj csendben, és ott próbáld megérteni a feleségedet és az anyósodat! Próbáld megérteni a tetteik rugóját! Próbáld felkutatni, hogy te miben tehetnél másképpen, hogy jó legyen együtt! Nem elég élni! A pusztaság és a magunkba tömködött dolgok még nem boldogítanak. Meg kell értenünk önmagunkat és másokat.

Ebben a zsoltárversben még egy kiváltsággal való út is mutatkozik. Úgy vagyok, csendben, hogy egyszercsak rádobbnék: itt az Isten! „Nem harsonával, hanem jött néma, igaz öleléssel!” S akkor már neki mondom el az én utaimat! Hányszor csak itt értem meg magamat is igazán. Miközben neki mondom, magamban is kitisztult. Utaimat elmondom neki. Micsoda lehetőség! Nem vág a szavamba, nem kiabál velem, még csak meg sem ró. Igaz, nem helyesel mindig; de ítéletében is annyi irgalom van, feloldozás, bűnbocsánat!

Az előbb ezt a szót olvashattad: meditáció. Ez is csodálatos dolog. De mennyire más így: meditáció, de nem légtérben, hanem erőterben. Az Atya jóságának, szeretetének, hűségének erőterében. Gyógyító, feloldozó, vigasztaló, tisztító erők érkeznek tőle. Megújult lehet ebből az erőteréből újra kilépni a tennivalók közé. Milyen más ember az, aki megtalálta ezt a rejtett erőforrást! Ezek a támaszt adó, világos fejű, tiszta szívű és mindig jóindulatú, megértő emberek. Újjászülettek az Isten szeretetének erőterében.

Természetes, hogy innen nem indulunk útravaló nélkül. Ő megtanít az életre, hogy a mai bökros teendők között se tévedjünk el, ne kuszáljuk össze a sorsunkat, hanem élő reménységgel meneteljünk hazafelé.

Hegyi András

„Soha el nem fogy”

— Jn 13:34-35 —

Ha a nagy apostol azt mondja a szeretetről többek között, hogy „soha el nem fogy”, akkor ugyanez mondható el a szeretetről szóló bizonyágtételről is. Három igazságot kívánok a Szentlélek segítségével rávéni szívének hűstáblájára. Nevezetesen azt, hogy egymás szeretete parancs, munka és bizonyágtétel.

A szeretet: parancs. Nem is akármilyen. Urunk állandó jelzővel látja el lényegi megjelöléséket: „új parancsot adok...” Új ez elméleti és gyakorlati vonatkozásban is. Most inkább a gyakorlati részéről beszéljünk! Új, mert a szeretet cselekedeteinek megvalósítása mindig új, és új marad annak, aki cselekszi azt. Aki csak hallgatója ennek az új parancsotnak, annak régivé és unalmassá lesz. De aki megpróbálja gyakorolni ezt a parancsot, annak mindig lesz új élményben része. Próbáljuk meg tehát élni ezt a drága parancsot, s akkor magával ragad, erősít, lelkesedést nyújt és isteni élményekben részesít bennünket! De nemcsak az érzéki újnak ezt a parancsot, aki cselekszi, hanem az is, aki cselekszik ezt.

További újdonsága az, hogy az ószövetségi parancsolattal, törvénykolosszal szemben egyetlen. Azután az is újszerűségéhez tartozik, hogy e parancsot teljesítéskor sokszor függetlenül kell magunkat érzelmeinktől. Hogy-hogy? — kérdezhetné valaki, hát a szeretet nem érzelmi világunk jellegzetessége? Az is, de nemcsak az, hanem ennél sokkal magasabbrendű az a szeretet, amelyről Krisztus beszélt, hiszen a második gondolatban az ő szeretetét állítja elének példaként. Tehát itt nem akármilyen kicsinyes, érzelmi megnyilatkozásokról van szó, amelyeket emberi együttélésünk

egyéb, talán testi vonatkozásaiban is lemérhetünk, gyakorolhatunk, tapasztalhatunk, hanem a krisztusi, magasabbrendű szeretetről. Ha csak érzelmi dolog lenne, nagyon is múlandó és még ráadásul nagyon is megbízhatatlan lenne. Az a kitartó, hűség szerető azonban, amellyel Jézus Krisztus szeretett és szeret bennünket, az több érzelmi megnyilatkozásoknál. Az Atya Istennek legmagasabbrendű értéke, legmélegebb megnyilatkozása a világ, különösképpen pedig a világból kihívott gyermekei számára. Hogy függetlenül lennünk kell a krisztusi szeretet parancsolatát érzelmeinktől, ez éppen a szeretetnek, az új parancsotnak a parancsolat-jellegéből következő. Nem lépünk ki a Biblia hasonlattárából, ha a katonaság életére emlékezünk. Hiszen Pál apostol is azt írja Timótheusnak, hogy „te azért a munkának a terhére hordozzad, mint Jézus Krisztus jó vitéze! Egy harcos sem elegendik bele az élet dolgaiba, hogy tessék annak, aki őt harcosává avatta”. Márpedig a katona, amikor parancsot kap valamire, akkor ennek a parancsotnak a teljesítését nem teheti függővé az ő egyéni teljesítése, hogy szimpatikus nekem a parancs, vagy nem. Attól még inkább nem, hogy szimpatikus-e nekem az a testvér, akit szeretnem kell, vagy nem szimpatikus. Méltó arra, hogy szeressem, vagy nem méltó rá? Esetleg nem méltó rá? Hát te, testvérem, méltó vagy arra, hogy Jézus Krisztus szeressen téged? Ugyan milyen érdemed van erre? Milyen érdemed volt arra, hogy folyamatosan könyörög érte az Atya előtt? „Amint én szerettelek titeket.” Ha bennünket méltatlannul is szeretett, nekünk is kell szeretnünk egymást, még méltatlanság esetén is.

Hogyan lehet függetlenül magát az embernek érzelmeitől, amikor ezt a parancsot teljesíteni akarja? Ahogyan János apostol tanácsolja levelében: „Fiacskáim, ne szóval szeressé-

(Folytatás a 96. oldalon)

Új könyv!

A napokban hagyja el a nyomdát ifj. Almási Mihály lelképásztor testvér új könyve: „És továbbment az ő útján örömmel”. A kötet címe a szerezsen komornyikra utal, akit megterése után Filep merített be, s akivel kapcsolatban — a bemeítés után — elhangzik a címben idézett megállapítás.

Örülünk annak, hogy a bemeítésről — arról a szertartásról, amelyről neveznek bennünket — olvashatunk alapos tanulmánykötetet. A mű hézagpótlónak számít, különösen az utóbbi évtizedek tekintetében, hisz a harcos polemikus iratok eltűnése óta, a mi hitvallásunk alapján álló teológus nem szolt ilyen részletesen a témáról. Mivel Magyarországon a keresztyének nagyobbik fele a csecsemőkeresztiséget gyakorolja, a teológiai szakirodalom is inkább az e keresztsgforma mellett tanúskodó könyvek ismertetésére vállalkozott. Ez a kötet részletesen ismerteti azoknak a neves teológusoknak a vélekedését is, akik egyértelműen a hitre jutottak bemeítését tartják egyedül igeszerűnek. Nem könyörtelen és türelmetlen vitáitart körül a kezünkbe, de szókimondó bizonysgtétel.

A szerző a szisztematikus teológia módszereit alkalmazza, figyelt azonban a történeti valamint a biblica-teológiára is — a teljes közérthetőségre törekedve. Beszél általában a szertartásokról, a keresztyén bemeítés előzményeiről (pogány párhuzamokról, a kumrániak, János és a prozeliták vízszertartásáról). Válaszol arra a kérdésre, hogy miért merítkezett be Jézus az ő előfutára, János által. Szól a keresztyén bemeítés objektív és szubjektív alapjáról, valamint áldásairól, történeti áttekintést ad, majd elemzi az Újszövetség összes bemeítés-történetét. Az utolsó fejezetben közel 100 oldalon ismerteti azokat a teológiai vitákat, amelyek e kérdést körül (fel) nőtt vagy gyermek-keresztsg?! csoportosíthatók. Ezekkel kapcsolatban tisztelettel, de meggyőződésből fakadóan egyértelmű határozottsággal mondja el saját, Igére alapozott véleményét.

Öröm számunkra, hogy kezünkbe vehetjük a kötetet. Hálát adunk érte Istennek, és köszönjük a szerzőnek. Nehány sort idézek még az előszóból, amit Dr. Kocsis Elemér, a Debreceni Református Teológiai Akadémia professzora írt: „Örömmel teszek eleget annak a megtisztelő kérésnek, hogy ifj. Almási Mihály baptista lelképásztor: „És továbbment az ő útján örömmel” c. munkájához előszót írjak. Ifj. Almási Mihály kiváló eredménnyel a Debreceni Református Teológiai Akadémián szerzett akadémiai szintű lelkeszi oklevelet. Az előzetes konzultációkon és a vizsgák alkalmával őszinte és meleg testvéri kapcsolat alakult ki közöttünk. Úgy ismerem meg őt, mint nyíltzívű, mély hitű és a tudományos teológiai munkára rátermett embert. Szeretném, ha ez az előszó azonban nemcsak a közöttünk kialakult testvéri kapcsolatot tükrözné, hanem hű képe lenne annak a széleskörű testvéri kapcsolatnak is, amely az utóbbi évtizedekben a Magyarországi Református Egyház és a Magyarországi Baptista Egyház között létrejött, és egyben előremutatna kapcsolataink további elmélyítésének irányába... Almási Mihály műve tudományos hozzáértéssel és alapossággal megírt munka. A dolgozat a téma körébe vágó lényeges irodalom teljes ismeretében született. Külön érdeme, hogy ismerteti a különböző felekezetek nézeteit is, azok hiteles megnyilvánulásaira támaszkodva. A szerző az a szeretet és lelkesedés vezet a bemeítés teológiájának megírásában, amely a keresztyén sákramentuma ilyen jellegű kiszolgáltatásának gazdag tapasztalataiból táplálkozik. Bizonyos vagyok benne, hogy a mű a bemeítés-keresztsg mélyebb sákramentumi megértéséhez fog vezetni.”

Szeretettel ajánlom a kötetet a testvériség figyelmébe. Nagy segítséget nyújthat nekünk azokban a beszélgetésekben, amelyek természetszerűleg kialakulnak akkor, amikor hitvallásunk felől érdeklődnek gyülekezeteinkben, teológiai gondolkodásunkat kevésbé ismerő felebarátaink, legyenek éppen más keresztyén közösség tagjai vagy ateisták. Lapunknak ehhez a számához egy megrendelőt mellékelünk, amit fölhasználhatunk a könyv előjegyzésére. Azokban a gyülekezetekben, amelyek csoportosan rendelték meg a Békéhiírnöket, szeretettel kérjük a lapkezelő testvért, hogy mérje föl az új könyv iránt jelentkező igényt, és egy tételben rendelje meg a szükséges mennyiséget. Az igényeket a megrendelések visszaérkezésének sorrendjében igyekszünk kielégíteni.

G. S.

A samáriai asszony (5.)

Adtál már igazat Istenednek, midőn rámutatott élted bűnére? Talán afelett keseregsz, hogy körülötted minden elhalt, hogy minden munkád hiábavaló? Észreveszed-e, hogy ebben Te is hibás vagy? Talán te magad is útjában állsz éles szavaiddal a prédikátor, a szomszédaidnak. Hajolj meg Istened előtt, alázd meg magad az emberek előtt, — és a lelki ébredés tüze nemsoká lángra gyúl!

Kedves lélek, kérlek, alázd meg magad! Különbén Isten fog megalázni — és ez fájdalmas lesz. Mondd el szóbeli, gondolabeli bűneidet, valld meg őszinte bűnbánattal, különben saját magadnak, környezetednek, közösségednek, Istenednek állsz útjában!

Ismertem egy fiatal leányt, aki egy napon nem találta énekeskönyvét. Ekkor szállásadónőjének szobájában pillantott meg egyet. Kérdés nélkül magához vette, abban a hiszemben, hogy az az övé. — Pár nappal később meglátogatta édesanyját és ott megtalálta saját énekeskönyvét. Tehát igazságtalanul tulajdonította el szállásadónője könyvét. Visszatértek az lett volna a helyes, ha szállásadónőjének ezt mondta volna:

„Kérem bocsásson meg, a napokban elvittem énekeskönyvét, abban a hiszemben, hogy az én könyvem!” De az ördög megakadályozta, hogy ezt elmondja. — Évek múltak el. Minden alkalommal, mikor Isten igéje által szolt a fiatal leányhoz, felelevenedett előtte ez az esemény, mely közte és Isten között állt. A városban lelki ébredés történt. Isten Lelke által hatalmasan szolt. Az énekeskönyvre is ráhelyezte ujját! A leány megijedt. Az énekeskönyv ellenértékét már ötször is betette az adakozás alkalmával a perselybe. De ez által sem szabadult meg a nyomasztó érzéstől. Végül is elhatározta magát — amikor már ismét elmúlt egy esztendő — hogy felkeresi szállásadónőjét, s visszavizsgálja énekeskönyvét. Végre, hét év után!

Te is ily sokáig kívánod magaddal vonszolni bűneidet, mielőtt megvallanád azokat és könnyítenél ezzel lelkiismereteden? Addig nincs nyugalom és béke, nincs áldás és győzelem, amíg nem alázod meg magad és nem valld meg bűneidet! Csak így lehetünk Urunk hasznos eszközei a szolgálatban. Csak a megtisztult és megszentelt eszközöket tudja felhasználni országa építésére. Ezt láthatjuk a samáriai asszonynál is.

Hogyan? Az asszony bűnös múltjával, a kegyes fecsegő — áldott missziómunkás? Nem összeegyeztethetetlen ellentétek ezek?

„Soha el nem fogy”

(Folytatás a 95. oldalról)

tek egymást, se nyelvvel, hanem cselekedettel és valósággal!” (1Jn 3:18.) Tehát szolgáljak a szeretet cselekedeteivel, akár rokonszenvesek nekem azok, akiket szeretnem kell! Menjek el hozzájuk, látogassam meg őket függetlenül attól, hogy mi a véleményük rólam, hogy mit mondanak a hátam mögött, és attól is függetlenül, hogy mi az én véleményem róluk, s mit mondok én az ő hátuk mögött. Krisztus véleménye a döntő. Az pedig így hangzik: „... egymást szeressétek... amint én szeretlek titeket!”

A szeretet tetteit igenis lehet parancsra cselekedni. A kisgyermeket külső fegyelmezési eszközökkel is rászoktatjuk bizonyos egészségügyi szabályokra, amelyek később nélkülözhetetlenek lesznek számára. Később készséggé válik benne, mint a tisztálkodás, és szeretni is fogja ezeket a tevékenységeket. Tulajdonképpen egyik iskolás gyerek sem szeret tanulni. Még a jó tanulók is szívesebben fociznak az utcán, mint magolnak a tankönyv fölött. Igen ám, de parancsként adja ki a szülő, parancsként adja a Művelődésügyi Minisztérium, hogy tankötelezettség van, a gyerekeknek tanulnia kell. S majd amikor később belátja, hogy érdemes tanulni, jól tanulni, végül is megszereti a tanulást. Minden kezdet nehéz, de amikor megszokjuk, egyszerűen rádöbbenünk arra, hogy szeretünk szolgálni a szeretet jegyében. Nem mindig érzelmi világunk hat tehát cselekvéseinkre, hanem sokszor megfordítva: értelmi világunk és cselekedeteink hatnak vissza érzelmi világunkra. Iskoláskori tapasztalatainkra hivatkozom. Azt a tantárgyat nem szereti az ember, amelyiket nem tudja. De mihielyt megérti, mihielyt tudni fogja, azonnal megszereti, azonnal más lesz az érzelmi hozzáállása is ahhoz a tantárgyhoz. Így vagyunk a szeretet cselekedeteivel is. Akár akarózik, akár nem, ha egyszer ez a Krisztus parancsa, meg kell tennünk.

A szeretet: munka. Ezen a területen közismertebb szóval: szolgálat. Akkor lesz igazán maradandó öröme a munkának, ha azt szolgálatnak fogjuk fel. Istentől kapott küldetésnek. Mert munka és munka közt különbség van. Lehet valamit immel-ámmal csinálni, és lehet jó kedvvel, odaadással, örömmel. Amikor Jézus Krisztus a szeretet parancsát adja, és saját magát állítja oda példaként — „amint én szeretlek titeket, ti is úgy szeressétek egymást” — akkor azt láthatjuk — mai szóval és kifejezéssel élve —, hogy a szeretet minőségi munka! Mert Jézus Krisztus mindenben „minőségit” adott.

Nos, hát hogyan szeretett bennünket Krisztus? Úgy, hogy életét adta értünk. Ez igaz, de nem ezzel kezdte szolgálatát.

A világ oly hamar kész ítélkezésével: „Ez nem való! Ő csak hallgasson! Tudja mindenki viselt dolgait!!! De az Úrnak ilyen emberekre is szüksége van. A legmélyebb benyomást gyakorolja mindig, ha egy ember úgy lép fel, mint Jézus bizonysgtévője, akinek élete, bűne és szegylene közismert. Ezt tanulhatjuk meg igazán ebből a történetből. Midőn az asszony visszatért a városba, a gyors futástól kifulladásra így kiáltott embertársai felé: „Jertek, lássatok egy embert, aki megmondott nekem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-e a Krisztus?!”

Futótűzként terjedt e hír házról-házra. „Hallottátok már? A Messiás van kint Jákób kútjánál!” „Ki mondta ezt?” Ekkor kitudódott a neve: „Micsoda? Akkor nem igaz!” De mégis! Egészen megváltozott. Megbánta bűnét és eddigi szegyenletes életét. Erre mind a Messiás hívta fel figyelmét. Azt mondotta, hogy felfedte életének összes bűnét. „Igen? Nos, akkor bizonyára mégis igaz valami! Ha ez az elvetemült, hazug személy becsületessé és őszintévé vált, akkor valóban csoda történt!”

Az emberek nem tudták, hogy min csodálkozzanak jobban; a hír fölött, hogy a Messiás itt van, vagy a feltűnő változáson, amely végbement a város-szerte ismert asszonynon. Meg akarták ismerni azt a férfit, aki véghez vitte azt, ami eddig senkinek sem sikerült; ezt a hazug személyt a becsületes útra visszatéríteni. „Ekkor kimentek a városból és hozzámentek”. És amidőn látták és hallották, akkor velük is az történt, mint ami előtte és utána oly sok százzal és ezerrel, mind a mai napig — mindjárt megnyerte őket.

A legjobb prédikáció, amely egy hitetlen felé elhangozhat: Jer és lásd meg! Ez volt a prédikáció, amit Filep tartott Nátánaelnek. Nem tudta megcáfolni annak ellenvetését. Még nem látott tisztán. De bizott az Urban, hogy személyének hatalmával barátja kételyeit eloszlathatja. És mi történt? Alig, hogy Nátánael hallotta Jézust, máris lába elé vetette magát: „Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izráel Királya!”

Így tett a samáriai asszony is. Bármit is szoltak, mindig csak így kérlelte őket: „Jertek és lássatok meg!”

Te is így cselekedjél! Ha nem is értesz a vitakozás művészetéhez, nem tesz semmit; csak mutass fel Jézusra! És, ha ahhoz sincs adottságod, hogy Jézusról szólj nekik, akkor legalább hívd meg őket, jöjjenek egyszer veled, hogy hallják Isten igéjét! Sok ember hitelensége alapján véve csak tudatlanságból ered. Talán nem hallottak még soha egy világos, határozott bizonysgot Jézusról; soha nem szoltotta fel őket senki a megtérésre, — s mind arról nem

tudnak semmit, hogy Isten igéje megragadja az ilyen embereket — hacsak egyszer is hallják azt. Többnyire sokkal hamarabb jutnak el a hithez, mint azok, akik gyermekkoruk óta mindent tudnak. akik mindig jártak istentiszteletre. Mily sok gondot okoznak az ilyenek, míg a tudatlan embereket többnyire mindjárt megragadja Isten igéje, és elfogadják a kegyelmet.

Tehát nem sok szükséges ahhoz, hogy valaki áldott missziómunkássá váljék. Láthatod, te is az lehetsz. Ehhez csak az szükséges, hogy magunk ismerjük meg Jézust, mint a samáriai asszony. Aki Őt ismeri, az nem is tehet mást, minthogy lelkeket vezet Őhoz. Nem is tehet mást, minthogy így szóljon embertársaihoz: Jertek és lássatok meg! Ez minden hívő lélek kötelessége. Mert mindnyájan az Ő tanúi vagyunk. És a hívő asszonyok a legjobb missziómunkások.

Mily sok embert juttatott a hithez az ismert „Ohm Michel” Weidenauban, egyszerű, de találó logikával: „Te tudod, hogy mily bűnös voltam, tudod, hogy a börtönben ültem. Nos, ha az Úr Jézus engem el tudott fogadni, akkor téged is elfogad. Te bizonyára nem voltál oly gonosz, mint én!”

Embereket ajánlani, gyakran nem hálás feladat. Sokszor igen rosszul járhatunk. De Jézus soha nem fog csalódást okozni nekünk! Sőt a hitre jutott ember így szolt: „A felét sem mondták el nekem!”

Így történt ez ott a samaritánusokkal is. Midőn látták és hallották Jézust, kérték, hogy maradjon náluk még néhány napig. Ezt a kérészt Jézus nem utasította vissza. Két napig köztük maradt és a városban és környékén sokan megtértek. Így szoltak az asszonyhoz, aki az üzenetet hozta nekik: „Nem a te beszédedért hiszünk immár; mert magunk hallottuk és tudjuk, hogy bizonynyal ez a világ Üdvözítője, a Krisztus!” De mégis a samáriai asszony üzenetével kezdődött az áldott lelki ébredés.

Mielőtt e történet végéhez érünk, vonjunk le előbb ebből az eseményből két tanulságot. Az első: NE VESD MEG EGY EMBER BIZONYSGTÉTELÉT SEM! Ha a samaritánusok megütköztek volna a hírvivőn, nem mentek volna Jézushoz és nem találtak volna bekecséget lelküknek. És akkor: NE ELÉGEDJ MEG AZ EMBEREK BIZONYSGTÉTELÉVEL! Ne torpanj meg a hírvivőnél, hanem menj el Jézushoz! Személyesen ismerd meg Őt!

Hogyan történhetett meg, hogy ez az elveszett, bűnös múltú asszony ilyen áldott missziómunkássá vált?!

(Modersohn Ernő: „Az Újtestamentum asszonyai” c. könyvből fordította:

Thoman Ferencné

Először élt érettünk. Tehát nekünk is élnünk kell egymásért, s nem egymás ellen. Noha igaz, hogy mindig könnyebb meghalni szóval, mint élni, szolgálni, cselekedettel és valósággal. Amikor gyakorlati életünket akarjuk szolgálatra szítani, akkor ne az Úr Jézus halálát emlegessük, mert ilyen önfeláldozásra mi nem vagyunk képesek, sőt a túl magas norma elkeserít, és vagy normacsáláshoz, vagy semmittevéshez vezet. Ne azt akarjuk tehát tenni, ami egyelőre nem telik tőlünk, nem is ezt követeli az élet és az Úr, hanem azt, csak azt, ami telik. Urunk úgy végezte a szeretet „minőségi munkáját”, hogy betegeket látogatott, gyógyított, ördögöket űzött, szegényeket fölkarolt, szomorúakat vigasztalt, éhezöket elégitett meg, vitte az evangéliumot faluról falura, városról városra, egész életét és halálát átszötte az embertársaiért való szüntelen imádkozás. Ha másra már nem nyílna alkalma valakinek, erre az egyre mindig nyílik. Végezd az imádság krisztusi munkáját embertársaidért, szerettedért, gyülekezeti tagokért, kívülállókért egyaránt!

A szeretet: bizonysgtétel. „... erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymás szeretitek”. Az egymás iránti szeretet a gyülekezetben belül vezetett, gyakorolt, mégis kifelé sugárzó erő, kifelé ható bizonysgtétel. Hány meg hány ember tett már bizonysgot gyülekezeti tagfelvételen arról, hogy a tagok egymás iránti szeretete vonzotta be őt a gyülekezetbe! Egymás iránti szeretetünk fokozása tehát missziói tényező. Kár lenne elhanyagolni!

Ha semmi más lelki ajándékot nem kapott volna valaki, ezt a mindennél magasbbrendű, kiváltképpen való lelki ajándékot és gyümölcsöt biztosan megkapta, hiszen ezt bizonyítja Jézus Krisztus keresztye. És ez az, amit tovább kell adnunk. Amikor az örökkévaló Gazda, a nálunk letett talentumokat számon kéri, és ha valamivel nem tudunk elszámolni, ez lesz az: a szeretet. — A szeretet szolgálatait, egymás hiteles szeretetének új parancsolatát nem teljesítették úgy, mint ahogy én teljesítettem... én meghaltam értetek, ti mit tettetek egymásért? — kérdezi majd Urunk.

Olyan mértékben ragyogjon a mi szeretetünk a gyülekezetben belül, hogy ne férjen meg benne, törjön ki onnan a világ felé is. Egymás szeretete által is alkalmasakká lehetünk Jézus Krisztusnak arra a megállapítására, hogy „ti vagytok a világ világossága”, ugyanakkor ez máshol is parancsként jelenik meg előttünk a Bibliában: „Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat!” (Mt 5:16.)

Balog Miklós